

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

Χ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 2 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1911

Χ

ΑΡΙΘΜΟΣ 449

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Π. Σ. ΔΕΛΤΑ. Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου.
ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ. Μαρίκα Κοτοπούλη.
Γ. ΚΑΜΠΥΣΗΣ. Ὁ Ἀρῆγιανός (τέλος).
Α ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ὁνειρο.
Ο. ΜΠΕΚΕΣ. Τὸ συναπάντημα.
Χ. ΜΟΛΙΝΟΣ. Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλισάβετ.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στὸ περιθώριον.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Ὑπεράνθρωπος (συνέχεια).
ΧΟΦΜΑΝΣΤΑΛ. «Ἡλέκτρο» (μετάφραση Κ. Χατζόπουλου).
ΨΥΧΑΡΗΣ. Πεζὰ τραγοῦδιον.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ - Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Α'

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Ὅρθια, μετ' τὸ κεφάλι σου σκυμμένο, μετ' τὰ μάτια σου χαμηλωμένα, στέκεσαι καὶ συλλογιέσαι. Τί ἄμορφη πού εἶσαι! Συλλογισμένη μοιάζει κ' ἡ ἄμορφιά σου. Δὲν εἶναι λωλή, φαντασμένη ἄμορφιά, εἶναι ἄμορφιά ἰδεάτη. Δὲν εἶναι ἡ ἄμορφιά τῆς Ἀφροδίτης, ἐξὸν ἂν ὑποθέσῃς πὼς τῆς Ἀφροδίτης τὸ πρόσωπο, τὸ πῆρε ἄξαφνα ἡ Ἀθηνά. Καὶ δὲν εἶσαι πάλαι ἡ φαίδρη Ἀθηνά ἢ Ὀλύμπια. Εἶσαι δική μας Ἀθηνά, ταραγμένη.

Τὰ μαλλιά σου, σὰ μάδρη περικεφαλαία μυρωδάτη καὶ βαρειά, ὑψώνονται ἀπάνω στὸ μέτωπό σου, τὸ μέτωπο τώρα πού λές καὶ μέσα σου βαστά, μέσα σου συμμαζώνει, συγκεντρώνει τοὺς λογισμούς σου. Τὸ στόμα σου κλειστό, τὰ χεῖλια του σμιγμένα· δὲν ἀφίνει νὰ βγῇ ὄξω τὸ μυστικὸ πού σὰ στήθια σου φωλιάζει τάπαλά. Ὡς καὶ τὰ χερὰκια σου πού κρατοῦνε σφιχτὰ τὴν πολυρόνα ἔπου ἀκκουμπᾶς, φαί-

νουνται σὰ νὰ γυρέθουνε νὰ σκλαβώσουνε τῆς ψυχῆς σου τὴν ὁρμή.

Πές μου τί κοιτάξεις ἐκεῖ κάτω, μετ' τὸ κεφάλι σου τὴ σκυμμένο, μετ' τὰ χαμηλωμένα σου τὰ μάτια, συλλογισμένη; Μήπως τὸ βλέμμα σου θωρεῖ αἰῶνες ξεψυχισμένους, γκρεμισμένα μεγαλεῖα, βάραθρα ἔπου ἓνα ἓνα χάνονται τὰ θρόνια ἔλα καὶ τὰ θεῖα; Μήπως, παρθένα πού τὰ πάντα μελετᾶς, τοὺς θεούς μας στοχάζεσαι τοὺς πεθαμμένους, τὸν Οὐρανὸ μετ' τὴ Γαῖα, τὴ Ρέα μετ' τὸν Κρόνον, τὸν ἀρχέγονο τὸν Ἔρο;

Μὴ μοῦ τὸ πῆς τί κοιτάξεις καὶ τί γυρέεις. Ἄργά, εἶναι ἄργά γιὰ νὰ τὸ μάθω. Εἶναι ἄργά, εἶναι ἀδότατο πιά μου νὰ γαπηθῶ. Τὰ μάτια σου, παιδί μου, μὴν τὰ σηκώσῃς, γιὰτὶ δάκρυα πικρὰ θὰ πνίγανε τότες τὴν καρδιά μου. Στὸν καθρέφτη μέσα τῶ ματιῶνε σου, στὸ νερὸ τοῦς τάπαλό, χωρὶς ἄχ! νὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ τὸ κρύψῃς, θάγνάντεθα τὴ νιότη μου τὴ μαραμμένη, τὰ βνειρά μου τῆς ἀγάπης τὰ ναθαγημένα, πού σὲ κανένα μάτι πιά δὲν μπορῶ τὸ φῶς τοῦς νὰ διῶ.

—><—

Β'

Ο ΜΑΡΣΥΑΣ

Νὰ ζήσῃ τὸνομά του γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ ἡ ντροπή του.

Τόλμησε νὰ καλέψῃ μετ' τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ θεὸς λέξῃ δὲν τοῦ εἶχε πει ποτέ του, κοιταγμένο κἄνε δὲν τὸν εἶχε. Ὁ σάτυρος θύμωσε γιὰ τὸ καταφρόνιο. Θέλησε νὰ δείξῃ! Νὰ δείξῃ, σὲ ποιόνε; Σ' ἓνα θεό. Νὰ δείξῃ τάχα τί μπορεῖ. Καὶ τί μπόρεσε; Μπόρεσε νὰ κλέψῃ, ὁ κάλπικος ὁ ποιητής, μιὰ σύριγγα τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ θεὰ τὴν εἶχε παραιτημένα, ριχμένη κατὰ γῆς, κάπου στὴ βάρβαρη Φρυγία, κ' εἶπε πὼς ἀνάθεμα νὰ χῆ ἔποιος ἐρθῇ καὶ τὴν κλέψῃ.

Τὴν ἔκλεψε ὁ Μαρσύας καὶ τότες ὁ λαφρόφυλλος κὶ ὁ ψέφτικος ἐγῆκε νὰ παραβγῇ μετ' τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ μέγας διδάχος, ὁ μάστορ τῆς μουσικῆς καθισμένος ἤσυχα στὸ θρόνον του, Ὀλύμπια, γελαστά, μετ' ἀλάλητο χαμόγελο πού μήτε καταφρόνιο πιά δὲν ἔδειχνε, ἀκούγε ἢ ἔκανε πὼς ἀκούει τοῦ ἀσυνειδήτου τοῦ τραγοῦδι. Μετ' ἀκτι κινήματα γελοῖα, μετ' μιὰ περηφάνεια, μετ' ἀκτι πόζες κωμικῆς,